

Lov og Evangelium

Nr. 7

SEPTEMBER 2007

43. årgang

Hvile hos Jesus

Av Carl Fr. Wisløff

«Kom til meg, alle dere som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile! Ta mitt åk på og lær av meg! For jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet. Så skal dere finne hvile for deres sjeler» (Mat 11:28-29).

«Ett er nødvendig. Maria har valgt den gode del».

Hvem er disse, som strever og har tungt å bære? Du kan jo bare spørre menneskene omkring deg, så vil du finne at Jesu ord passer på dem alle sammen. Det finnes vel ikke et eneste menneske som ikke synes at han har noe tungt å bære på. Som Kingo sier: *«Alle har sitt, stort eller litt. Himlen alene for sorgen er kvitt» (RL 181:2).*

Så er også du som leser disse linjer, en av dem som har tungt å bære. Da er du innbudt til å komme til Jesus.

Han har nemlig to ting å gi deg – to ting som vil gjøre livet rikt for deg.

Det ene er hvile for sjelen. – Det er den fred med Gud som Jesu troende venner eier. Den får alle som kommer til ham. Ved anger og bekjennelse av all synd for ham, og ved troens tillit til ham som frelser og forsoner, får du fred med Gud. Det hersker ikke lenger ufred mellom Gud og deg, men fred. Gud elsker deg som sitt barn, for Jesu skyld. Rom 5:1ff.

Dette er den ene gaven den får, som kommer til ham med sin tunge byrde. →

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Rolfsnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furuflaten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland
4360 Varhaug. Tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70 – Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

*Å, salige hvilested
ved Jesu hjerte!
Der har jeg i uro fred,
og trøst i smerte.
Der lindring jeg har i savn
og lys i mørke.
I stormen en sikker havn.
En brønn i tørke.*
(Sb 295:3)

Den andre gaven han gir, er åket. Ta mitt åk på dere, sier Jesus. – Den fred Jesus gir, er ikke en tilstand uten virksomhet. Han vil sette oss i arbeid for sin sak.

Et åk – det blir lagt på dyret for at det skal arbeide og være lydige. Hesten og oksen bærer sin eiers åk. Kristi åk blir lagt på den som tilhører ham. Derfor er det en ære og en glede for Guds barn å bære hans åk.

Åket blir ikke lagt på oss som en plage. Vi får det for at vi skal kunne utføre det arbeid han venter av oss. Og vi skal ikke være redde for dette åk, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet, sier Jesus.

Det er godt å være i tjeneste hos Jesus. For han som legger åket på oss, går selv med i arbeidet. Derfor er åket både ganglig og lett. Jesus tar de tyngste takene, det vet enhver som har litt erfaring fra tjenesten hos ham.

*Fra andaktsboken «Daglig brød»,
Lunde forlag, 1981*

En kilde til kraft

Josef Haydn, den berømte komponist, kom fra Østerrike. Hans far var en fattig vognmaker, men veldig musikalsk. Han spilte i sine fristunder på harpe, og når han spilte, ledsaget hustruen hans spill med sin skjønne sang. Slik ble Josefs store musikalske anlegg vakt til live allerede tidlig i hans barndom.

Da han var blitt voksen og allerede hadde fått et navn som komponist, befant han seg en gang i et selskap sammen med andre berømte musikere. Samtalen kom inn på hvilke styrkemidler man burde anvende når man følte seg utmattet på grunn av sitt arbeid.

En av de tilstedeværende anbefalte champagne. En annen mente at det gjorde godt å være sammen med livlige venner på fest. Da ble spørsmålet også rettet mot Haydn.

Han svarte slik: «I mitt hus har jeg et lite kapell. Når jeg føler meg trett, trekker jeg meg alltid tilbake dit for å

be til Gud. Og dette middel, bønn til Gud i stillhet og ensomhet, har ennå aldri forfeilet sin virkning». De tilstedeværende musikere gjorde store øyne over dette styrkemiddel. Men å motsi eller spotte mesteren Haydn våget ingen av dem.

Fra «300 kristelige fortellinger», samlet av Gerh. Haaland, 1926

«Men du, når du ber, da gå inn i ditt lønnkammer og lukk din dør, og be til din Far som er i lønndom. Og din Far som ser i det skjulte, skal lønne deg i det åpenbare»

(Mat 6:6).

«Han sier da til dem: Kom med til et øde sted hvor vi kan være for oss selv, og hvil dere litt! For det var mange som kom og gikk, så de ikke en gang fikk tid til å spise»

(Mark 6:31).

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, okt. 2007

Hvile hos Jesus. Av Carl Fr. Wisløff	side 1
En kilde til kraft. Om komponisten Josef Haydn	side 3
Som får uten hyrde. Av Karl Notøy	side 4
Referat fra sommerskole og årsmøte	side 5
Alt for ingenting. Av J. de Liefde	side 7
En kristens frihet fra loven. Av Sigbjørn Agnalt	side 10
Karmel – Elias kaller til omvendelse. Av Per Bergene Holm	side 15
Min nåde er deg nok. Av Ingar Gangås	side 18
NLLs møtevirksomhet høsten 2007	side 20

Som får uten hyrde

Av Karl Notøy

Da Jesus så folket, fikk han inderlig medynk med dem, for de var herjet og forkomne som får uten hyrde. Slik er det også i dag. Det finnes mange vennsamfunn uten hyrde. Vårt land er preget av mangel på hyrder.

Som båt uten ror

I Efeserbrevet 4:11 fortelles det at Gud satte noen til hyrder. Et folk eller et vennsamfunn uten hyrde er som en båt uten ror. Hvorfor er situasjonen blitt slik? Jeg er redd det i noen tilfeller skyldes at alle vil være hyrder. Det blir kamp om hvem som er størst. Men Jesus sier at det ikke må være slik iblant oss. Andre ganger er det slik at den som påberoper seg å være hyrde, ikke er kalt til det.

Tjene – ikke herske

En hyrde er ikke kalt til å fremheve seg selv. «Den som vil være stor iblant dere, skal være alles tjener», sa Jesus. Spørsmålet er om Gud får gjøre oss så små at vi blir brukbare for ham. Jesus sier at vi skal be høstens Herre om å sende arbeidere ut til sin høst. Det gjelder ikke minst tjenesten som hyr-

de. I 1. Peters brev 5:12 fortelles det hvordan hyrden skal vokte Guds hjord, ikke ved å herske over hjorden, heller ikke for ussel vinnings skyld, men som forbilde for den. I andre kapittel i 1. Timoteus' brev leser vi at en tilsynsmann skal være uklanderlig. Han skal være én kvinnes mann, edruelig, sindig, verdig, gjestfri, dyktig til å lære andre. Han skal ikke være voldsom, stridslysten eller pengekjær, men kunne styre sitt hus og ha lydige barn (3:2-4). Den som skal gå inn i en slik tjeneste bør gjøre det med stor ydmykhet. Han trenger noe av Kristi sinnelag. Hyrdefunksjonen går ut på å tjene Guds folk, ikke å realisere seg selv.

Gud kaller og utrustrer

Gud vil selv dyktiggjøre den som han kaller til en slik oppgave. Spørsmålet er bare om en er villig til å gå på Guds vei, både i medgang og motgang. Skal vi til himmelen, må vi gå mot strømmen. En hyrde er ingen bedriftsleder, men skal være tjener for alle. Bibelen oppfordrer oss til å tjene hverandre med den nådegave vi har fått. Av Guds nåde er vi det vi er. Vi har ingen grunn til å rose oss, uansett hvilken tjeneste vi har fått.

Sammen skal vi hjelpe hverandre på veien til himmelen. Og tar vi ikke i bruk den nådegave Gud har gitt oss, vil vennsamfunnet lide.

www.josafat.no

Sommerskole og årsmøte

Rundt 150 deltakere var samlet til sommerskole på Bibelskolen på Fossnes 11.–15. juli.

Store og små var sammen for å høre Guds ord forkynt av talerne Erik Trans fra Danmark, Ingar Gangås, Lars Fossdal og Per Bergene Holm. Vi fikk være sammen om forkynnelse som avkler oss alt vårt eget og setter oss i den stilling at vårt eneste håp er Jesus Kristus. Men har vi ham, da har vi alt vi trenger for dette livet og det evige. Vi er takknemlige til Herren som gav oss disse dagene.

Torsdag 12. juli var tid for årsmøte for Norsk Luthersk Lekmannsmisjon. Rundt 40 stemmeberettigede var samlet for å gjennomgå arbeidsåret 2006-2007 og velge styre. Årsmøtet ble åpnet med andakt av Karl Bø. Han leste fra 2Kor 5:11-21. Minneord over de som er døde siden forrige årsmøte ble holdt av Ragnar Opstad. Disse var: Sverre Bøhn, Aanen Kolnes, Helga Sunde og Magnhild Harestad.

Årsmelding for NLL ble lagt fram, og virksomheten har vært som tidligere med møter rundt i landet og høstsamling på Solgry, nyttårsamling, pinsesamling og sommerskoler på Fossnes i Vestfold og Laberget i Nord-Trøndelag.

Ytremisjonsarbeidet i Moldova har fortsatt med besøk fra Norge av våre forkynnere som har deltatt på møter ulike steder i landet. De som har vært i Moldova siste året er Per Bergene Holm, Ingar Gangås, Lars Fossdal og

Dag Rune Lid. Økonomisk har NLL sendt 100 000 kr til arbeidet i Moldova. Det ble, i samarbeid med Nordisk Østmission, også sendt en hjelpesending dit.

Ellers er bladet «Lov og Evangelium» og NLL's web-side viktige talerør for Guds ord.

Bibelskolen på Fossnes fortsetter som før, selv om elevtallet siste året var så lite at skolen ikke fikk statsstøtte. Dette skyldes at en del asylsøkere som gikk på skolen ikke ble godkjent som elever ved. Men det som blir forkynt i klasserommet er det viktigste og det er uavhengig av økonomi. Der får Guds ord tale til unge og eldre som søker frelse og fornyelse.

Skolen går nå med stort underskudd og må drives med overføringer fra NLL. Underskuddet ble sterkt redusert med et par meget store gaver.

NLL's økonomi er anstrengt, og tro til Herren og støtte fra misjonsfolket trenges for å holde virksomheten i gang. Men inntil i dag har Herren gitt oss det vi trenger.

Det ble gjenvalg av styret, som består av følgende:

Formann Dag Rune Lid, nestformann Karl Bø, referent John Flaten, Ingar Gangås og Reidar Heian. Møtende første varamann er Sigbjørn Agnalt.

Revisorer er Ragnar Opstad og Magne Ekanger. →

PROGRAM FOR BIBELHELG

28.–30. september 2007

på Solgry Ungdoms- og Misjonscenter, ved Haugesund

- Fredag 28. Kl 1900 Samling og kveldsmat
Kl 2000 Kveldsmøte v/Dag Rune Lid
Emne: «Bøn i Jesu namn»
- Lørdag 29. Kl 1000 Bibeltime v/Ingar Gangås
Kl 1130 Bibeltime v/Ingar Gangås
Kl 1700 Bibeltime v/Dag Rune Lid
Emne: «Bøn om vekking»
Kl 2000 Kveldsmøte v/Erling Yrkje (gjestetaler)
Emne: «Kva er bibelsk vekking?» (Apg 26:15-19)
- Søndag 30. Kl 1030 Formiddagsmøte v/Erling Yrkje
Emne: «Tida før Jesu gjenkomst» (Mat 25:1-3)

Sang og møteledelse: Per Brattgjerd og André Heian

Unge og eldre velkomne til samling om Guds ord!

Påmelding: Karl Bø – 51 41 87 46 / 905 49 825

www.nll.no

Valgnemnda består av Martin Fjære, Lars Fossdal og Ragnar Opstad.

Som oppsummering av samlingen på Fossnes denne sommeren kan være:

*Engstede hjerte,
opp av din smerte!
Glemmer du aldeles
bort hva du har:
Frelserens vennskap,
nåde og kjennskap!
Ennå han lever
og er som han var.*

*Minnes hans seier,
husk hva du eier.
Ikke i deg, men i
Frelseren kjær:
Ren og rettferdig,
himmelen verdig.
Ikke i deg, men
i Jesus du er! (Sb 429:1-2)*

Magne Ekanger (referent)

Alt for ingenting

Av J. de Liefde

Byen og folket

Byen Widerburg har alltid hatt en stor plass i mitt hjerte. Selv om det nå er lenge siden jeg reiste derifra, vender jeg ofte tilbake i tankene, og blir glad og oppbygget ved det.

Byen er verken særlig innbydende eller vakker å se til, den har ingen smilende daler eller skogvokste høyder å vise frem. De uregelmessige gruppene av beboelseshus er omgitt av en tørr slette. Om sommeren blir den enkelte steder brutt av bølgende kornåkrer. Hele dagen lang hørtes sjelden annen lyd fra husene enn de ensformige slagene fra arbeidernes vevstoler som aldri stod. Innbyggerne besto mest av fattige og uvitende fabrikkarbeidere. De hadde heller ikke mye ved seg som

tiltalte hjerte og hode, i hvert fall ikke i begynnelsen av mitt opphold der.

Disse mennesker hadde mange sorger og bekymringer, men de hadde liten styrke til å bære dem. Vel hadde de sine interesser, men ikke for de usynlige ting. De hadde nok mange forhåpninger og ønsker, men dessverre gjaldt det ikke de skatter som møll og rust ikke tærer. Utenfor arbeidslivet ville det være vanskelig å finne forskjell i levemåten hos dem selv og i kveget deres: verken oksen eller dens eier gjorde annet enn å spise, drikke, sove og innimellom flytte seg fra skyggen under taket til solskinn utenfor.

Leseren sitter nå sikkert med to spørsmål. For det første: hva kunne

I noen nummer av bladet framover vil vi gjengi boken «Alt for ingenting», som siste gang ble utgitt på Luther forlag i 1978. Boken ble skrevet av J. de Liefde så tidlig som i 1888, og er blitt en klassiker oversatt til flere språk. (Tidligere utgave på norsk: «En kristens inntekter og utgifter»). Den er nå ut-solgt. Vi takker forlaget for velvillig tillatelse til å gjengi boken for Lov og Evangeliums lesere.

«Alt for ingenting» er en enkel liten fortelling om en ung prests ar-

beid i en tysk landsbymenighet. Bokens motto er: 'Du har fått det for intet, du skal gi det for intet.'

Den lille fortellingen skildrer levende hvor vanskelig det er for den unge arbeider i Guds rike å fatte dybden i dette mottoet. Under ledelse av sin gamle erfarne onkel, som han blir hjelpeprest for, går dette opp for ham.

En liten fortelling med et stort budskap til alle Guds rikes arbeidere» (sitat fra omslaget av bokens siste utgave).

Red.

være grunnen til et så sørgelig og åndsfattig liv hos disse menneskene?

Dernest: hvorfor kjente jeg meg så sterkt knyttet til akkurat denne byen?

Svaret på det første spørsmålet er kort og godt at de stakkars innbyggerne i mange år ikke hadde hatt noen leder og hyrde. De manglet en som ved sitt eksempel kunne vise dem til en bedre fremtid enn den som slutter ved graven. Og selv om øynene deres var så trenet at de kunne skille ut de fineste tråder i veven ved det dårligste lampelys, hadde de ikke øye for den veien som *fører til livet*, den som Bibelen taler om.

Hva det andre spørsmålet angår, krever det et lengre svar. Men hvis leseren vil ha tålmodighet, skal de følgende sider overbevise om at det ikke er uten grunn det rører seg noe i mitt sinn når jeg minnes mitt opphold i Widerburg.

Onkel Adrian

Jeg hadde en onkel som het Adrian. Han var lenge prest i en liten, men

ganske folkerik by. Jeg pleier ikke bruke store ord når jeg snakker om nære slektninger. Men jeg kan fritt og åpent fortelle at den dag min onkel måtte nedlegge sitt anstrengende embete, ble en sorgens dag for alle dem i menigheten som var glad i Herren Jesus. I en alder av femti år fikk han en brystsykdom, og med en ubetydelig pensjon kom han tilbake til sitt hjemsted. Der ble han boende hos mine foreldre, jeg var da en guttunge på tolv år. Jeg kan ennå levende huske for en velsignet dag det var for oss da denne tro Guds tjener ble familiemedlem. Det var som solen hadde vært bortgjemt til da og nå var kommet inn i det stille hjemmet vårt. Vi lærte å ha vår lyst i Herren, og glede oss mer over de vegger han vitner om enn over all verdens rikdom.

Min mor var en sparsommelig humor, og nå påsto hun at hun betalte ut dobbelt så mye hver uke som før onkel kom i huset. Grunnen var å finne i det ordet han alltid holdt frem for oss: *Dere har fått det for intet. Gi det for intet.* Min far førte nøyaktige regnskaper, og nyttårsaften erklærte han høytidelig at inntektene var fordoblet dette året, det var Gud som velsignet oss. Derfor bestemte vi at også i det kommende år ville vi beholde vårt valgspråk uforandret, og mor ga sin fulle tilslutning til det.

Onkel bodde hjemme hos oss noen år. Han underviste meg i latin og gresk, og dette arbeidet likte han godt. Så da jeg reiste til universitetet for å studere teologi, ga han meg en signetring som jeg har båret siden. Inni

*Av nåde alt jeg får
av Gud fra først til sist.
Av nåde leges mine sår
av legen Jesus Krist.
Nådefulle Gud,
synd du sletter ut.
Jesus tok all synd som sin,
og derfor også min. (Sb 235:1)*

*Han søkte meg i nåde
som gikk på syndens vei.
Han fant meg trett og såret,
og bar meg hjem til seg.
Mens engler for Guds trone sang
og himlens harper herlig klang.
Nåde at han fant meg,
kjærlighet som vant meg.
Nåde at han bar meg til sin fold.*
(Sb 167:1)

ringen står ordene: *Dere har fått det for intet.* Utenpå er gravert et bilde av den barmhjertige samaritaner med en overskrift: *Gi det for intet.*

«Benjamin,» sa onkel da han ga meg et hjertelig håndtrykk til avskjed, «legg vinn på å innkassere mye, for du kan få det til godtkjøp. Og når du kommer tilbake, gi Gud at du er så rikelig forsynt med alt at du kan gi villig og uten større betaling.»

Den gangen skjønte jeg ikke hva den gudfryktige mannen mente, men senere har jeg lært å forstå litt av det.

Etter at jeg var reist, ble det så tomt hjemme for onkel. Hele dagen pleide vi jo å være sammen, nå hadde han hver dag mange ledige timer som han ikke riktigt visste hva han skulle bruke til.

«Kjære søster,» sa han en morgen til mor, «jeg forstår at nå kan jeg ikke bli her lenger. Herren har nok gitt meg sine gaver *for intet*, men ikke *til intet*. Jeg har kommet meg så pass nå at jeg ennå kan gjøre nytte for meg på et lite

sted. Jeg har nettopp hørt at det er stor mangel på Guds ord i Widerburg, og at det er høyst påkrevd med en arbeider i vingården der. Jeg reiser til Widerburg, og vil be deg være snill å hjelpe meg med å pakke sakene mine.»

«Til Widerburg!» ropte mor forskrekket. «Det ligger jo ved verdens ende!»

«Og jeg har hørt at det ligger midt oppe i verden,» innvendte onkel med et smil. «Det kan bli hårdt nok arbeide å få det ut av verden.»

«Men kjære deg, det er da ingen som vil være der,» sa mor.

«Det er nettopp ulykken,» svarte onkel. «Hvor alle vil være, der trenger ikke jeg gå. Jeg mener det er unødvendig å lete etter det som alt er funnet, men om å gjøre å lete etter det for-tapte.»

Hadde onkel først satt seg noe i hodet, var det ikke noe å gjøre med det. Allerede en uke etter hadde han slått seg ned i Widerburg. Mot en rimelig betaling fikk han husrom hos skolelæreren.

Forts. i neste nummer

«For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave. Det er ikke av gjerninger, for at ikke noen skal rose seg. For vi er hans verk, skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud forut har lagt ferdige, for at vi skulle vandre i dem» (Ef 2:8-10).

En kristens frihet fra loven

Av Sigbjørn Agnalt

«Eller vet dere ikke, brødre – jeg taler jo til slike som kjenner loven – at loven hersker over mennesket bare så lenge det lever? For den gifte kvinne er ved loven bundet til sin mann så lenge han lever. Men dersom mannen dør, er hun løst fra loven som bandt henne til mannen. Derfor skal hun kalles en horkvinne dersom hun, mens mannen ennå lever, blir en annen manns hustru. Men dersom mannen dør, er hun fri fra loven, og er ingen horkvinne om hun gifter seg med en annen mann. Mine brødre! Slik døde også dere fra loven ved Kristi legeme, for at dere skal tilhøre en annen, ham som ble oppreist fra de døde, så vi kan bære frukt for Gud. For da vi var i kjødet, ble de syndige lyster vekket ved loven, og de virket slik i våre lemmer at vi bar frukt for døden. Men nå er vi løst fra loven, ettersom vi er døde fra det vi var fanget under, slik at vi tjener i Åndens nye vesen, ikke i bokstavens gamle vesen» (Rom 7:1-6).

Død for loven

Paulus taler her om noe som alle kristne trenger å få lys over. Vi er helt avhengige av det. Det gjelder en kristens forhold til loven. Han har talt om det tidligere i dette brevet. Da har det vært i forhold til rettferdiggjørelsen. «Derfor blir intet kjød rettferdiggjort for ham ved lovgjerninger» – det skjer uten loven, ved tro på Jesus Kristus (se

Rom 3:20-22). Men her taler han til dem som er rettferdiggjort ved tro om det å bære frukt for Gud. Det er ikke en selvfølge at en kristen bærer frukt for Gud. Det skjer ikke automatisk ved troen på syndenes forlatelse. Det viser vår tekst oss. Det er nødvendig at vi i troen også regner med betydningen av det evangeliet forkynner om at vi er døde for loven.

I det første og femte verset begrunner apostelen nødvendigheten av å være død for loven. Loven hersker over et menneske så lenge det lever. Det er ikke noe vi kan fristille oss fra. Det betyr at vi er underlagt loven. Den gjelder, den har innflytelse over oss og gjør seg gjeldende i våre liv, uansett. Vi slipper ikke unna det. Den hersker over oss med sine krav og betingelser, sin makt. Det gjør den så lenge vi lever, sier apostelen. Hva vil det si at vi lever? Her svarer Øivind Andersen: «Loven hersker over mennesket så lenge det mener den kan hjelpe ham i hans gudsforhold. Og dette er nettopp vår naturlige oppfatning av loven».

Frukt for døden

Dette kommer enda klarere frem i vers fem. Med uttrykket – da vi var i kjødet – mener ikke Paulus tilstanden før de ble kristne, men at de som kristne lever ut fra sine naturlige forutsetninger og regner med seg selv i kampen mot synden og i det å leve rett for

Gud. Da er det viktig med det vi er og gjør. Vi må fremfor alt ta det alvorlig og gå inn for å leve rett for Gud, ærlig og oppriktig. Vi må kjempe mot synden, vi må gå inn for å leve etter budene. Vi må ikke svikte, for svikter vi, går alt galt! – Ja, da lever vi, og loven hersker over oss. Det blir ikke frukt av det, tvert imot. Loven virker slik at de syndige lyster blir vekket. De våkner til live som aldri før, og gjør seg gjeldende i våre lemmer slik at vi bærer frukt for døden. Det betyr ikke nødvendigvis at man lever et stygt og umoralsk liv i åpenbare synder. Men bak en fin fasade av «søndags-fromhet» utfolder det seg et hav av urett; hor og urent begjær, havesyke og grådighet, løgn og uærlighet, stolthet og maktbegjær, ondskap og ubarmhjertighet, egoisme og selvopptatthet og mye

*Guds Sønn har gjort meg fri
fra satans tyranni.
Fra syndestand, fra lovens bann,
fra dødens skrekk og helvedbrann.
Min Jesus lagde seg
imellom Gud og meg,
seg undergav min syndestraff,
til smerte, død og grav.
Det var den kjærlighet til meg
som er så ubegripelig.
Så god imot en ond fra topp til rot,
hvem ingenting var til behag,
unntagen den forbudte smak.
Med munn og hånd, ja, sjel og ånd
i fiendens lenkeband.*

(Sb 317:1)

mer. For synden kan ikke stoppes ved loven, den får bare ny næring ved den. Så tyter den frem i alle sprekker og hull. Blir den hindret ett sted hvor den er synlig og iøynefallende, finner den seg bare nye utveier på andre områder, fordekt bak en fasade av gudelig fromhet. Kalkede graver, kaller Jesus det.

Dette fører ikke liv med seg, ikke for oss selv eller andre, ingen frukt for Gud, bare død. Det er vår store nød, for slik kan ikke en kristen leve, det fører til åndelig død. Det er når han taler om dette, apostelen skriver: For syndens lønn er døden. Men slik virker loven, som hersker over den som lever.

Jesu eiendom

Skal vi bære frukt for Gud må vi bli fri fra loven, virkelig fri. Fri slik at vi kan tilhøre en annen, Jesus den oppstandne. Det kan bare skje på en måte, ved døden.

Paulus bruker et eksempel med en kvinne. Som gift kan hun aldri fri seg fra sin mann. Samme hva hun gjør, er hun bundet til ham og har ikke lov til å gå til en annen. Men så kommer døden og skiller henne fra mannen. Fra da av er hun fri. Da er hun lovlig skilt. Døden fører til at hun er fri fra loven som bandt henne til denne mannen. Hun er fri til å ekte en annen.

Frukt for Gud

«Mine brødre! Slik døde også dere fra loven» (vers 4). Dere døde sammen med Jesus, slik at det samme gjelder for dere som for ham. Og nå er dere lovlig skilt fra loven ved døden, ved

Jesu legeme. Her er det tale om en kjensgjerning, noe Gud har gjort med oss i Jesus. Noe han måtte gjøre. Han måtte få oss løs fra loven, bort fra dens innflytelse. Så vi kunne tilhøre en annen, Jesus, og få leve under ham, og ikke lengre ha noe med loven å gjøre.

– Så vi kan bære frukt for Gud. Av et slikt forhold blir det frukt, virkelig frukt, god frukt, frukt for Gud. Og tenk, det blir frukt som ikke er vårt verk. Det er ikke vi som klarer det. Det er ikke plikt og strev, kamp og alvor, men en gave fra ham som vi med all rett tilhører. Et fruktbart «gave-liv» i Jesus Kristus.

Vi sa at dette er en kjensgjerning, noe som er skjedd med oss i Kristus. Vi har del i dette når vi tror evangeliets ord, tror slik at vi regner med det. Regner med det slik at vi ser helt bort fra oss selv og i stedet regner med ham som vi tilhører, vår Herre Jesus Kristus.

Kristus lever i meg

Skriften taler om dette på flere steder og måter. Vi skal se på to av dem. Først går vi til Galaterne 2:19-20. Der heter det: «For jeg er ved loven død for loven for å leve for Gud. Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, han som elsket meg og gav seg selv for meg».

Her betyr ikke loven «Mose lov», men som Luther sier: «en annen lov, som er nådens og frihetens lov», det

vil si evangeliet (fra Luthers Galaterbrevskommentar. Red. anm.). Vi ser i Romerne 8:2 at evangeliet kalles for «livets ånds lov». Sammenhengen dette verset står i viser også hvordan Paulus døde for loven: Jeg er korsfestet med Kristus. Dette fører til, sier Paulus, at jeg lever for Gud. Om dette sier Luther: «De falske apostler lærer: Hvis du ikke har levd for loven, skal du ikke leve for Gud. Det vil si, hvis du ikke har levd etter loven vil du være død for Gud. Paulus lærer det motsatte. Om du ikke tvert imot er død for loven, lever du ikke for Gud».

Hva er det å leve for Gud og bære frukt for ham? Det beskriver Paulus videre her: Jeg lever ikke lenger selv, men Jesus lever i meg. Jesu liv i Paulus førte til at Paulus levde for Gud.

Å være fri fra loven er det samme som å være fri fra seg selv. Paulus vitnet: «Jeg lever ikke lenger selv». De to ting hører altså sammen. Det er forbi med mitt liv, sier Paulus. Det er bare én ting som betyr noe nå. Og det er ham jeg tilhører, Jesus. Jeg er fri fra loven, kjøpt fri for å tilhøre ham. Jeg har lov til det, for jeg er rettmessig skilt fra loven ved døden.

Paulus sier om sitt liv: «Kristus lever i meg». Det liv han levde, var ikke drevet frem av lovens krav, heller ikke av Paulus' vilje, ønske eller gode egenskaper. «Nei, jeg lever ikke lenger selv». Nå var det slutt på det. Det er en annen som lever i meg, sier han, Jesus lever i meg.

Paulus levde nå et «gave-liv», hvor det var Jesus som sto for det hele.

Hvordan? «Det liv jeg nå lever i kjødet», som menneske i denne verden, «det lever jeg i troen på Guds Sønn, han som elsket meg og gav seg selv for meg».

Før mye folk

Vi har også en annen beretning som kan kaste lys over dette for oss. Den finner vi i Dommerne 7.

Der leser vi om Gideon og Guds folk, Israel. Det hørte med til deres hverdag at de måtte ut i strid, og fienden var stor og mektig, vers 12: «Men midianittene og amalekittene og alle Østens barn lå der i dalen så tett som gresshopper, og det var ikke tall på kamelene deres. De var tallrike som sanden på havets strand».

Dette var en stor strid mot en mektig fiendemakt. Det betydde liv eller død for dem. Men det var en strid hvor Herren skulle seire. Herren alene. Slik er det alltid i denne strid. Her var ikke problemet at de var for få eller for svake, og at de hadde for liten styrke. Nei, de var for mange, for sterke. Gud gir oss aldri seier slik at vi kan si: Dette klarte vi bra!

Herren sa: «Du har for mye folk med deg til at jeg skulle gi midianittene i deres hånd. For da kunne Israel rose seg mot meg og si: Min egen hånd har frelst meg».

Skal Gud bruke noen, kan han ikke bruke dem som regner med seg selv, for de viser ved det at de stoler mer på loven og sin egen kraft. De er ikke død for loven, de regner ikke med Herren alene.

Gideon og folket skulle være Guds redskap. De skulle få bære frukt for Gud – til hans ære og til frelse for hans folk.

Så leser vi i det tredje verset at Gud begynte å skille ut dem som ikke kunne være med. Det første han gir beskjed om, er at de som er redde kan dra hjem. Da dro 22.000. De var redde fordi de regnet med seg selv i kampen. Dette må vi klare, og vi har ingen ting å stille opp med. De så bare seg selv og på sine egne muligheter. Da de så motstanderen, en veldig hær som dekket dalen så langt øyet rakk, ble de redde og tenkte at dette klarer vi aldri.

Hva tenker vi når vi ser alle fiendene som kommer imot Guds folk i dag? Det kan være løgn og bedrag, forførelse og vrang lære. Synd og ugudelighet vinner fram på alle fronter, i hjemmene, i skolen, i samfunnslivet, i kirker og bedehus. Vi står overfor en åndsmakt så veldig og stor, som vil røve alt, drepe alt, ødelegge alt liv fra Gud. Men i denne kampen vil Gud seire. Han vil frelse sitt folk og gi frukt til liv. De som er redde kan gå hjem. De duger ikke til denne striden. I Gideons hær ble det 10.000 tilbake. Det var de som ikke var redde.

«Men Herren sa til Gideon: Ennå er det for mye folk! La dem gå ned til vannet, så vil jeg skille dem ut for deg der» (7:4). «...Alle de som lepper vannet i seg med tungen slik som hunden, skal du stille for seg selv. Likeså alle som legger seg på kne for å drikke» (7:5). →

De som førte vannet opp til munnen med hånden og drakk av den, var våkne og på vakt. De som la seg ned, stolte på seg selv og var overmodige.

Da har vi sett at de 22.000 regnet med seg selv og var redde. Og nå hører vi at det var mange som regnet med seg selv og var selvsikre. Ingen av disse fikk være med i striden. De ble uten frukt for Gud.

Så ble det 300 igjen. De hadde til felles at de regnet bare med Herren. De var ikke redde eller overmodige, for de visste at dette ikke var deres strid, det var ikke opp til dem. Dette var hans sak. De skulle bare få være med ham.

De var døde for loven, og derfor skulle de ikke prestere noe selv, men bare holde seg til ham som de tilhørte: Herren, Israels Gud. Så fikk de tjene i Åndens nye vesen, og det ble en stor seier fordi Herren gjorde alt. Så ble også dette et «gave-liv» som de fikk fra Herren, som en frukt i deres liv.

Kristus og Moses

Betyr så dette at loven er aldeles ute av bilde for en kristen? Slett ikke. I Romerne 8:4 står det hva som er resultatet av det Gud har gjort for oss i Kristus: «...for at lovens rettferdighet skulle bli oppfylt i oss, vi som ikke vandrer etter kjødet, men etter Ånden». Loven blir altså oppfylt i et slikt menneskes liv, innenfra og ut i livet. Da først oppfylles lovens rettferdighet. For slik er det liv Jesus lever i en kristen, det er en fullkommen oppfyllelse av loven. Derfor vil en kristen høre lo-

ven, mye og gjerne. Ja, først når han er fri fra loven og er hos Kristus, kan han høre den. For den viser ham hvordan det liv er som han eier i Kristus. Dette vitner også profeten om: «Når du viker av til høyre eller til venstre, skal dine ører høre et ord lyde bak deg: Dette er veien, gå på den» (Jes 30: 21).

Da får Moses den rette plass i livet vårt, ikke som herre, men som tjener. I Hebreerne 3:5-6 omtales Moses som en tro tjener i Guds hus, som er menighet. Mens Kristus er tro som Sønn over hans hus. Han alene er vår Herre. Moses er vår tjener.

De som vil være så «evangeliske» at de ikke vil vite av Moses og loven, ender uunngåelig i kjødelighet og svermeri. For de blir ikke i stand til å se forskjell på veien og avveiene til høyre og venstre.

Jesus sier i Johannesevangeliet 14:23: «Om noen elsker meg, da holder han mitt ord, og min Far skal elske ham, og vi skal komme til ham og ta bolig hos ham».

Vi ser her at det er kjærlighetsforholdet, livssamfunnet med Jesus, som kommer først. Ut av dette, som noe som springer ut innenfra, kommer det å holde hans ord. Det begynner ikke med å holde, men det kommer som en frukt av det ufattelige at Faderen ved Sønnen har gjenløst et fortapt og fordømt menneske til et kjærlighetens samfunn med seg, hvor Faderen og Sønnen kommer til ham og tar bolig hos ham.

Og jeg lykkelige menneske får være hans! Amen, halleluja!

Karmel – Elias kaller til omvendelse

Av Per Bergene Holm

For Guds ansikt

Profeten Elias presenterer seg slik for kong Akab i 1Kong 17:1: «Så sant Herren, Israels Gud, lever, han som jeg tjener» – (egentlig: «han for hvis åsyn jeg står»). Det er bare den som lever for Guds ansikt, og står der, som kan være Guds tjener og redskap.

Der, for Guds ansikt, får Guds øyne ransake ditt liv, der kommer det fram som er vanskelig og det du vil skjule av synd og svik. Der ligger det nakent og bart for Guds øyne. Der får han lutre deg med sine øynes ild, rense deg og lege dine syndesår, der får du fred med Gud og en god samvittighet.

For Guds ansikt blir du liten og må slå dine øyne ned. Og det er det store, for da får du bruk for ham og må be om hjelp i din nød, for det er bare han som kan gi det.

Du som vil gjøre noe for Jesus og tjene: Står du for Guds ansikt? Har du vært alene med ham og ropt om hva han vil med deg? Eller springer du som de falske profetene rundt på egen

hånd og venter at Gud skal følge deg og velsigne din gjerning? Det er ikke slik Gud driver sitt arbeid, der er det ikke noe «demokrati på arbeidsplassen». Der er det han som er høstens Herre, befaler, styrer, sender ut sine tjenere til sin høst. Derfor er det også bare dem som har stått for hans ansikt, i hans fortrolige råd, som Gud bruker i sin tjeneste (Jer 23:16-22).

Tatt avsides

Hvordan gikk det så med Elias? Han gikk med et mektig domsord fra Herren, men så ble han straks tatt avsides igjen, og det tok over tre år før han sto fram for folket på nytt. Hadde ikke Gud bruk for Elias? Jo, men først og fremst hadde Elias bruk for Gud, og det tok tid før Gud hadde dyktiggjort ham for hans gjerning. Hva skulle Elias lære? At bare den som er lydig og tro i det små, avhengig av Herren, bare den kan Gud bruke.

I tre år skulle Elias prøves i troskap og avhengighet i det små, tre år hvor Gud fikk lutre sitt redskap for alt hovmodig slagg og storhetstanker, tro på egen dyktighet og brukbarhet. Tre år hvor Gud fikk vise sin troskap – at han selv ville utføre verket, bare redskapet ville være i hans hånd.

På Guds ord

Nå ber Gud sitt utvalgte redskap tre fram, og Elias går på Herrens ord. Det

Utgangspunktet for denne artikkelen er beretningen om da Elias utfordret kongen til å samle sine falske profeter på Karmel, 1Kong 18:17-40. Les gjerne hele bibelavsnittet før du leser dette!

Red.

var vel knapt noen mer forhatt mann i hele Israel, for det var jo på hans ord det ikke hadde regnet i tre og et halvt år. Det var nok ikke bare Akab som så det slik at Elias var den «som fører ødeleggelse over Israel» (1Kong 18:17).

Folkemengden samles og Elias trer fram og sier: «Hvor lenge vil dere halte til begge sider? Dersom Herren er Gud, så følg ham, og dersom Ba'al er det, så følg ham!»

Ville det ikke vært mer taktisk og psykologisk å tale litt mer vennlig til folket? Elias er fullstendig fri for beregnende tanker. Han går til saken med det samme, i tro til Gud og Guds Ånd. Det er bare én ting som er om å gjøre: Folket må straks vende om til Herren. Her er det ikke tale om foreløpige mål.

Hvordan er det med oss? Jo, vi legger opp strategier, planlegger og legger til rette for å samle barna, de unge og de ufrelste. Og når de kommer, hva gjør vi da? Jo, vi må i hvert fall ikke støte dem fra oss med det samme med skarp og vekkende tale. Først må de føle seg velkomne hos oss. Vi må vinne dem som mennesker, slik at de kjenner seg hjemme hos oss og trives. Og så en gang der framme, kan vi kanskje gå dem litt inn på klingene, når de har fått tillit og har funnet seg til rette hos oss. Slik arbeider imidlertid ikke Gud. Han setter seg aldri slike foreløpige mål. I Guds rike heter det: Er du omvendt, er du frelst? I Guds rikes arbeid er det bare ett mål: At de må bli frelst. Det ser vi også hos Jesus. Han

lot seg ikke begeistre av alle dem som søkte ham når de så tegn og under. Han talte det ordet de trengte for å bli frelst, men folket forarget seg slik at nesten alle forlot ham. Men noen annen vei var det ikke, for enten hørte de og lot seg frelse, eller de ble forarget og undro seg til fortapelse. Budskapet kunne under ingen omstendighet endres.

Herrens alter

Folkemengden er samlet, og Elias legger premissene og fastlegger programmet på Karmel. I Guds rikes arbeid må det være slik. Møteformene og programinnholdet er ikke uvesentlig og enhver manns sak, aller minst skal vi lære av verden, men det er Guds tjeneres sak, og de skal gjøre det etter Guds anvisning. Derfor sa også Elias om det han gjorde: «Det er på ditt ord jeg har gjort alt dette!» (1Kong 18:36). Og hva gjorde han så?

Elias satte i stand Herrens alter som var nedrevet. Det alteret som folket hadde forkastet og revet ned. Det som de mente var avleggs nå. Det hadde kanskje vært i bruk på Abrahams, Isaks og Jakobs tid, men ikke nå lenger. Nå levde de i en annen tid. Alt var annerledes nå. Det måtte noe nytt til. Men Elias var «håpløst gammeldags». Han reiser opp det gamle alteret. Det var da unødvendig å minne folket på dets frafall så åpenbart, rippe opp i deres synd like for øynene deres. Kunne han ikke bygge et nytt alter? Det hadde Ba'alsprofetene gjort og det var dessuten så mye mer spennende, for det var noe nytt de ikke helt visste hva inne-

bar. Men dette gamle alteret hadde jo vært der all sin tid, og det var da ikke noe tess.

Men for Elias var det bare ett alter, og det var Herrens alter. Forkastet folket alteret, forkastest det Herren selv. Uten at Herrens alter blir gjenreist i blant oss, kan det ikke bli tale om omvendelse og frelse. I dag bygges det så mange nye alter – bare noen få steder står Herrens alter der, men for mange er Herrens alter bare som et alter for den ukjente Gud. Alteret sto der for Ba'alsprofetene også, men de bygde et nytt. Hvordan er det med deg? Har du bruk for Herrens alter – Ordet om korset, alteret på Golgata der Guds Lam ble ofret for dine synder, der han døde under Guds forbannelse og dom i ditt sted? Har du hørt og sett dette så lenge at du er gått lei av det og vil ha noe annet og nytt, noe mer tidssvarende?

Står til Gud å sende ild

Elias lar så vann øse ut over alteret og veden og offeret. Det hadde jo ikke regnet på tre og et halvt år, så det skulle ikke så mye til før det slo gnist. Men Elias vil ikke hjelpe til med å lage ild. Skal det komme ild, skal det være ild fra Herren og ikke fremmed ild. Elias tar bort alle naturlige forutsetninger for ild. Det gjør ikke Ba'alsprofetene. De roper og skriker, flenger seg med sverd og spyd, hopper og danser omkring for å nedkalle ild fra himmelen. Det er vel ikke slik vi driver vår kristne virksomhet og søker å skape vekkelse? Og når det så tenner, kan det da være fremmed ild som er tent?

«Da trådte Elias fram for alt folket og sa: Hvor lenge vil dere halte til begge sider? Dersom Herren er Gud, så følg ham! Og dersom Ba'al er det, så følg ham! Og folket svarte ham ikke ett ord» (1Kong 18:21).

Elias vil ikke vite av noe slikt. Fakter, ståk og styr får være. For ham er det nok med alteret, veden og offeret. Vil Herren sende ild, makter han det selv. Så står Elias der alene, stille og rolig, og ber folket komme fram til alteret. Han vet at selv kan han intet gjøre, bare Herren. Han vandrer i Guds gjerning, ber ikke Gud om å velsigne sin egen, lik Ba'alsprofetene. Det står ikke til oss å overbevise menneskene, skape vekkelse og tro på Jesus, men det er Herrens gjerning. Vi skal sette vår lit til ham, han skal gjøre det. Vi skal kalle folket til omvendelse, ved Guds ord vise dem veien til Herrens alter og Herrens offer. Det er veden Guds Ånd skal bruke, og så står det til ham å sende ild.

Gud sendte ild, og den fortærte ikke bare veden og offeret, men steinene og jorden og slikket også opp vannet som var i grøften. Og hele folket måtte sanne: «Herren, han er Gud! Herren, han er Gud!» Elias byder så folket å gripe Ba'alsprofetene. Elias fører dem ned til bekken Kison øst for Karmelfjellet og lar alle drepe der.

L&E

Min nåde er deg nok

Av Ingar Gangås

Vil ha mer

Er det mer å få? Slik spør mennesket. Det blir aldri fornøyd med det som det allerede har. Strømdraget i tiden er alltid å jage etter mer; mer lønn, stadig finere tittel, mer fritid, større hus, bedre bil og større pensjon. Nå er det riktig å ta samfunnsansvar og være gode forvaltere. Men det er noe som er enda viktigere: å ta vare på sin sjel. «For hva gagner det et menneske om han vinner hele verden, men tar skade på sin sjel? Eller hva skal mennesket gi til vederlag for sin sjel?» (Mat 16:26). Det kommer en dag da vi skal forlate alt og møte Jesus som dommer.

Den samme verdslige tankegang gjør seg gjeldende på det åndelige område: Er det mer å få? Har Jesus mer å gi? Ordet om korset har jeg hørt så ofte. Bibelen må vel inneholde noe mer enn budskapet om synd og nåde?

Gud har gitt alt

Guds ord har noe å si oss i alle livets situasjoner, til alle tider. Ingen bok har så *mye* å si om så *mange* saker. Men det viktigste er likevel det den har å si om hovedsaken. Hvordan kan jeg finne en nådig Gud? Svaret fra himmelen lyder sterkt og klart: Min nåde er nok for deg! Jesus har ordnet med

BIBELKURS PÅ FOSSNES

5.–11. november 2007

Lærere og emner:

- Sigbjørn Agnalt: Tekster fra Matteusevangeliet
Per Bergene Holm: Fra Salmenes bok og Galaterbrevet
Göran Holmgren: Profeten Elisa (1Kong 19:19-21, 2Kong 2-13)
Gunnar Nilsson: Profeten Sakarja

Undervisning man.–fre. kl 0900–1330. Møter kl 1800 og 2000

Møter lør. kl 1000, 1800 og 2000. Søn. kl 1100

Undervisningen er gratis – Betaler bare for kost/losji

Påmelding: Bibelskolen på Fossnes, 3160 Stokke

Tlf. 33 36 17 70 – E-post: bibelskolen@nll.no

Hjertelig velkomne!

frelsen. All din synd ble lagt på Guds Lam. Han bar den opp på korset. Han har sonet og betalt for *alle* dine synder. Det liv du skulle ha levd, har han levd – fullkomment, uten en eneste synd. Nå innbyr han deg til å komme og ta imot frelsen. Du får alt for ingenting.

Men tro nå ikke at det er på billig-salg! Du skal vite hva det kostet Gud å gi sin enbårne Sønn i døden for deg. Det smertet ham dypt, så dypt at vi ikke er i stand til å fatte det. Men han kunne ikke annet! Hans kjærlighet til synderen er grenseløs. Jesus tømte Guds vredes kalk til siste dråpe.

Din synd mot Gud er så stor at du aldri kan make å betale gjelden. Men hør hva Jesus gjorde: «...han som da han var i Guds skikkelse, holdt det ikke for et røvet bytte å være Gud lik, men gav avkall på det og tok en tjeners skikkelse på seg, da han kom i menneskers liknelse. Og da han i sin ferd var funnet som et menneske, fornedret han seg selv og ble lydige til døden – ja, døden på korset. Derfor har Gud høyt opphøyet ham og gitt ham det navn som er over alle navn, for at i Jesu navn skal hvert kne bøye seg, deres som er i himmelen og på jorden og under jorden, og hver tunge skal bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære» (Fil 2:6-11). Han har gitt deg alt til frelse, nok til vandringsen her på jord, og et evig liv i himmelen.

Min nåde er nok for deg!

Etter sine høye åpenbaringer, fikk Paulus en «torn i kjødet» som plaget ham. Og det ble sagt til ham: «Min

Bibelskolen på Fossnes

**Kom
av sides
med Ordet!**

«Herren din Gud fører deg inn i et godt land, et land med rennende bekker, med kilder og dype vann, som veller fram i dalene og på fjellene ...» (5Mosebok 8:7)

www.nll.no

nåde er nok for deg, for min kraft blir fullendt *i svakhet*» (1930-overs.: *i skrøpeligheit*) (2Kor 12:9). Tror du han var fornøyd? Jeg tror det. Paulus hadde sett noe. Først var han blitt minnet om sin store synd og skyld mot Gud. Som fariseer hadde han forfulgt Guds menighet. Kvinner og menn var blitt kastet i fengsel. Han hadde vært med på steiningen av Stefanus. Men Gud hadde stanset ham, og åpenbart seg til frelse for ham. Alt var blitt nytt. Tror du han noen gang kom til å glemme Guds nåde? Under all lidelse og motstand som han senere fikk oppleve som Herrens vitne, sto nok dette alltid for ham: Tenk nåde nok – for meg!

Det er nåde nok for deg også. Kanskje du er blant dem som har alt, og så er det alt du har! For du mangler Jesus. Omvend deg og tro på Jesus, så skal du bli frelst, og du får nok, ja, mer enn nok – i Jesus.

L&E

